

GREETJE
VAN DEN BERG

*Drie
brieven*

Greetje van den Berg

Drie brieven

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Loodgrijze wolken omhullen de bergen en laten een gestage regen vallen. Over het glimmende asfalt van de hoofdstraat van het dorp beweegt zich stapvoets een onafzienbare rij auto's. Barbara Bergkamp had zich een glorieuzere terugkeer voorgesteld in dit dorp in Zuid-Tirol, waar ze drieëntwintig jaar geleden ook verbleef. Vermoeid focust haar blik zich op haar voorganger, om haar voet direct op de rem te zetten als de remlichten aangaan.

Het imposante Slot Tirol op de achtergrond oogt troosteloos, over het trottoir wandelen toeristen onder kleurrijke paraplu's. Op de plaatjes op internet was het landschap altijd in helder zonlicht gehuld. Zo moet het zijn met minstens vijftwintig graden en een gulle zon. Hallo, dit is Italië.

Naast haar zucht Maartje, haar vijftienjarige dochter, terwijl haar vingers onophoudelijk op het scherm van haar smartphone tikken. Barbara weet wat ze haar beste vriendin zal appen: *Boring...*

Ze bekijkt de gevels van de huizen langs de weg, met hun verregende tuinen die met fraaie houten hekken of schouderhoge muurtjes van de rijweg worden gescheiden, daarna volgen restaurants. Maartje leest hardop namen als *Andreas Hofer*, *Schlecht'n Seppl* en *Patriarch*. Met elke meter die Barbara met de eindeloze stoet auto's meerijdt, stijgt haar verlangen om ergens ontspannen achter een glas wijn aan een tafeltje te zitten. Opmerkelijk richt ze haar blik op een zijstraat die licht helt. Bij het zien van de naam *Die Alte Annie* gaat haar hart sneller slaan.

Het restaurant bestaat nog. Misschien kan ze straks daar haar glas wijn drinken. Of is het beter om tot morgen te wachten, zodat ze even kan acclimatiseren en er niet zo uitgeput uitziet?

Ze wil het moment nog even uitstellen. Morgen dan maar. Straks laat ze Maartje kiezen. Wellicht zal dat haar humeur ten goede komen.

'Casa Rosa!' Maartjes vinger priemt in de richting van een roze geschilderde gevel met een bord waarop in kleine, onopvallende letters de naam staat. Barbara is er al bijna voorbij. In een reflex trapt ze op de rem. Achter haar klinkt getoeter, het piepen van remmen. Maartje zit klemvast in haar gordel. 'Wat doe je nou? We zijn er nog maar net en jij krijgt het al voor elkaar om bijna een Italiaan in de kofferbak te laten parkeren. Die vent

is me toch een partij boos... moet je kijken!’

Een donkere auto passeert hen met geopend raam. Achter het stuur maakt een oudere man obscene gebaren. In een machteloos gebaar heft Barbara haar handen ten hemel.

‘Doe maar teatraal...’ mompelt Maartje.

Barbara reageert niet, maar haar idee om een zware periode af te sluiten door met haar recalcitrante dochter op vakantie te gaan lijkt op dit moment, terwijl ze de oprit naar de kleine parkeerplaats van Casa Rosa op rijdt, het slechtste wat ze kon bedenken.

‘Even opfrissen,’ zei Maartje toen ze samen met Barbara hun koffers naar boven had gesjouwd en in de badkamer verdween. Een uur later komt ze gehuld in een strak zwart-wit gestreept tuitje op een kort zwart rokje weer tevoorschijn. Haar blonde haar hangt in natte strengen langs haar gezicht en haar helderblauwe ogen zijn zwart omrand, waardoor Barbara aan een verschrikte pandabeer moet denken. Zelf heeft ze haar kleding inmiddels keurig op een rijtje gesorteerd in de kast gehangen, bijna op dezelfde manier als thuis. Voorlopig lijkt het erop dat ze vooral de enige trui zal dragen die ze mee heeft. Zelfs in het pension is het kil. Ze monstert haar dochter. ‘Verwacht je dat het vandaag nog zonnig en warm zal worden?’

‘Hoop doet leven. En kijk niet zo... je lijkt nu op pa.’

Ondanks de steek reageert Barbara daar niet op.

‘Zullen we dan maar iets gaan eten?’ stelt ze voor. In de gang van het pension komen ze Frau Maria Gartner tegen, die informeert of ze het zich boven al een beetje ‘gemütlich’ hebben gemaakt. Vanuit haar ooghoek ziet Barbara de geërgerde trek op Maartjes gezicht. Met snelle stappen beent haar dochter door, op hakken die hier nog hoger lijken dan thuis. Barbara blijft staan om de vraag van hun gastvrouw te beantwoorden, terwijl steeds meer tot haar doordringt dat het onhandig was om vakantie te houden in Zuid-Tirol in plaats van in Toscane of op Sardinië zoals Maartje had verwacht toen ze het over Italië had. Maar voor haar had het de beste oplossing geleken. Hier kan ze zich verstaanbaar maken, zo had ze voor zichzelf de keuze voor deze vakantiebestemming gerechtvaardigd. Voor